

ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Αριθμός απόφασης 151/2003

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΡΟΔΟΥ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Γεωργία Αλεξοπούλου Πρόεδρο Πρωτοδικών, Βασίλειο Παπανικόλα, Πρωτοδίκη - Εισηγητή, Ηλιάννα Ζαμανίκα, Πρωτοδίκη και από τη Γραμματέα Αικατερίνη Μαυρουδάκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 17 Απριλίου 2003 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Των καλούσων: 1) Της εταιρείας με την επωνυμία ".....", 2) της εταιρείας με την επωνυμία "...", 3) της εταιρείας με την επωνυμία "...", οι οποίες εδρεύουν στην ..... και εκπροσωπούνται νόμιμα και 4) της εταιρείας με την επωνυμία ".....", η οποία εδρεύει στο ... της ..... και εκπροσωπείται νόμιμα και οι οποίες εκπροσωπήθηκαν στο Δικαστήριο δια δηλώσεως από τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους Νικόλαο Σκούρτο, Δ.Σ Ρόδου και Αικατερίνη Παπαδοπούλου-Πολυζωγοπούλου, Δ.Σ Αθηνών.

Των καθ' ων η κλήση: 1) ....., κατοίκου ... , και 2) Ανώνυμης Εταιρείας με την επωνυμία «.....» με διακριτικό τίτλο "...", η οποία εδρεύει στη ... και εκπροσωπείται νόμιμα και από τους οποίους ο μεν πρώτος εμφανίσθηκε στο Δικαστήριο με τον οριστικό σύνδικο της πτώχευσης ..... , Δ.Σ ....., η δε δεύτερη εκπροσωπήθηκε από τον ίδιο πληρεξούσιο δικηγόρο.

Οι καλούσες άσκησαν ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Ρόδου την από 23-11-1993 αγωγή της, που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού με αριθμό 731/1993.

Επί της παραπάνω αγωγής εκδόθηκε η με αριθμό 376/1995 απόφαση η οποία ανέβαλλε την έκδοση οριστικής απόφασης και υποχρέωσε τις ενάγουσες να αποδείξουν τα όσα ισχυρίζονται.

Οι καλούσες με την από 8-2-2002 και με αριθμό κατάθεσης 78/2002 κλήση του ενώπιον του ανωτέρω Δικαστηρίου ζητούν την εκ νέου συζήτηση της αγωγής τους.

Για τη συζήτηση της κλήσης ορίστηκε δικάσιμος η στην αρχή της παρούσας αναφερόμενη δικάσιμος και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν και προφορικά τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί και ο πληρεξούσιος δικηγόρος της καθ' ης η κλήση κατέθεσε τα με αριθμούς 114.527/2003, 114.525/2003 και 114.537/2003 διπλότυπα προείσπραξης δικηγορικής αμοιβής του Δικηγορικού Συλλόγου Ρόδου.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τις διατάξεις των άρθρων 294, 295 παρ. 1 και 297 Κ.Πολ.Δ. ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από το δικόγραφο της αγωγής του, χωρίς συναίνεση του εναγομένου, πριν αυτός προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης. Η παραίτηση που γίνεται αργότερα είναι απαράδεκτη, εφόσον ο εναγόμενος προβάλλει αντίρρηση και πιθανολογεί ότι έχει έννομο συμφέρον η δίκη να περατωθεί με έκδοση οριστικής απόφασης. Η παραίτηση αποτελεί μονομερή, απευθυντέα στον αντίδικο του παραιτουμένου διαδικαστική πράξη με αντικείμενο την προβληθείσα δικονομική αξίωση (ΕφΑθ. 8999/1984, Δ 1985. 219, Μητσόπουλος, Τιμ. τομ. Ράμμου αριθ. 1, σ. 657, Κονδύλης, Το δεδικασμένο (1983) 105) και δεν είναι δεκτική ανακλήσεως μετά την τελειώσή της εφόσον έχει δημιουργηθεί ευνοϊκή κατάσταση για τον αντίδικο του παραιτουμένου που δεν μπορεί να ανατραπεί (Βαθρακοκοίλης, Κωδ.Πολ.Δικ. υπό το άρθρο 294). Η παραίτηση αυτή γίνεται με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο που επιδίδεται στον αντίδικο του παραιτουμένου. Μπορεί να γίνει εγκύρως και με δήλωση που καταχωρίζεται στην έκθεση του εισηγητή δικαστή (ΕφΑθ. 4255/1990, Ελλ.Δνη 1992. 847,848). Η παραίτηση αυτή έχει ως αποτέλεσμα η αγωγή να θεωρείται ότι δεν ασκήθηκε (άρθρ. 295 Κ.Πολ.Δ.). Η παραίτηση κατά τη διάταξη του άρθρου 294 εδ. β' Κ.Πολ.Δ που γίνεται μετά την προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης είναι απαράδεκτη αν ο εναγόμενος αντιταχθεί σ' αυτή με την ταυτόχρονη προβολή της ύπαρξης έννομου συμφέροντός του για την περάτωση της δίκης με έκδοση οριστικής απόφασης. Η εναντίωση πρέπει να είναι ρητή και γίνεται από τον πληρεξούσιο δικηγόρο όπου είναι υποχρεωτική η παράσταση αλλιώς από τον ίδιο τον εναγόμενο (βλ. Βαθρακοκοίλης, ό.π.. υπό το άρθρο 294).

Στην προκειμένη περίπτωση με την με αριθμ. κατ. 78/2003 κλήση των εναγουσών φέρεται για έκδοση οριστικής απόφασης η με αριθ. κατ. 731/93 αγωγή τους κατά των εναγομένων μετά την έκδοση της με αριθ. 376/1995 απόφασης του Δικαστηρίου τούτου και τη διεξαγωγή των αποδείξεων που τάχθηκαν μ' αυτή.

Οι ενάγουσες όμως κατά το στάδιο διεξαγωγής των μαρτυρικών αποδείξεων ενώπιον του, με την ανωτέρω απόφαση (376/1995), ορισθέντος εισηγητή – δικαστή την 11-12-1995, που ήταν καθορισμένη ημέρα για εξέταση μαρτύρων, δήλωσαν ότι παραιτούνται του δικογράφου της αγωγής ως προς τον πρώτο εναγόμενο και η δήλωσή τους καταχωρήθηκε στην εισηγητική έκθεση. Ο πρώτος των εναγομένων δεν ήταν παρών και δεν προέβαλε αντίρρηση, η οποία κατά τα προαναφερόμενα πρέπει να είναι ρητή. Ενώπιον του Εισηγητή δικαστή στις 16-4-1997 οι ενάγουσες δήλωσαν ότι ανακαλούν την δήλωση παραίτησής τους από το δικόγραφο της αγωγής ως προς τον πρώτο των εναγομένων ισχυριζόμενοι ότι η δήλωση παραίτησης από το δικόγραφο της αγωγής είναι άκυρη, διότι έγινε κατά το διάστημα που είχε επέλθει διακοπή της δίκης και πριν την επανάληψή της σύμφωνα με το άρθρο 289 Κ.Πολ.Δ. που ορίζει ότι κάθε διαδικαστική πράξη, εκτός από την έκδοση της απόφασης, αν γίνει μετά τη διακοπή της δίκης και πριν από την επανάληψή της είναι άκυρη, εκτός αν την ενεργήσει ο διάδικος υπέρ του οποίου επήλθε η διακοπή. Η ακυρότητα όμως αυτή, που είναι σχετική, μπορεί να προταθεί μόνο από το διάδικο υπέρ του οποίου επήλθε ο λόγος της διακοπής (βλ. και Βαθρακοκοίλης, Κ.Πολ.Δ. Ερμηνευτική – Νομολογιακή ανάλυση υπό το άρθρο 289) δηλαδή στη συγκεκριμένη περίπτωση από τον πρώτο των εναγομένων, ο οποίος όμως όχι μόνο δεν προτείνει ακυρότητα αλλά αντιτάχθηκε και στην ανάκληση της παραίτησης. Επομένως ως προς αυτήν η αγωγή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε ενώ ως προς τη δεύτερη των εναγομένων φέρεται παραδεκτά για συζήτηση.

Στην κρινόμενη αγωγή οι ενάγουσες αλλοδαπές εταιρείες, από τις οποίες οι 1η - 3η εδρεύουν στην πολιτεία ..... (.....) των Η.Π.Α. και η 4η στο ..... Αγγλίας, εκθέτουν ότι: Είναι εταιρείες παραγωγής κινηματογραφικών και τηλεοπτικών ταινιών που εκμεταλλεύονται διεθνώς τέτοιες ταινίες δικής τους παραγωγής ή τρίτων που τους έχουν εκχωρήσει τα σχετικά δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, 2) Μεταξύ των κινηματογραφικών ταινιών μεγάλου μήκους, επί των οποίων έχουν ως παραγωγοί εταιρείες (κατά τον αμερικανικό νόμο περί αποκλειστικής εκμεταλλεύσεως μετά την κατάθεση αντιτύπων στο Ειδικό Γραφείο Πνευματικής Ιδιοκτησίας) αποκτήσει δικαιώματα αποκλειστικής εκμεταλλεύσεως μετά την κατάθεση αντιτύπων στο Ειδικό Γραφείο Πνευματικής Ιδιοκτησίας της Βιβλιοθήκης του Αμερικανικού Κογκρέσου, του σχετικού πιστοποιητικού ισχύοντος επί 28 έτη από την ημερομηνία δημοσίευσής, ή έχουν αποκτήσει τα σχετικά δικαιώματα εκμεταλλεύσεως με συμβάσεις εκχωρήσεως από την δικαιούχο παραγωγό εταιρεία., είναι οι εξής: α) « ..... » και «.....», που καταχωρήθηκαν στο όνομα της παραγωγού α' εταιρείας την 7-8-1985 και 28-7-1989, β) .... («.....» - ελληνικός τίτλος «.....») και «.....», καταχωρηθείσες στο όνομα της παραγωγού β' εταιρείας την 2/5 και 11/6/1982 αντίστοιχα, γ) «.....» (.....) και «..... / .....», που καταχωρήθηκαν στο όνομα της παραγωγού γ' εταιρείας την 11-4-1986 και 16-4-1984 αντίστοιχα, δ) «.....», που καταχωρήθηκε στο όνομα της παραγωγού εταιρείας (.....) την 19-6-1989, ενώ με σύμβαση συναφθείσα μεταξύ της εταιρείας αυτής (και άλλων) και της 4ης εταιρείας εκχωρήθηκαν σ' αυτήν τα δικαιώματα εκμεταλλεύσεως όλων των ταινιών των συμβληθεισών εταιρειών, 3) Οι ταινίες αυτές διατέθηκαν και προβλήθηκαν μέσω διεθνούς δικτύου εκμεταλλεύσεως που έχουν αναπτύξει οι εταιρείες και με την τηλεοπτική έκδοσή τους, δηλ. με αποτύπωση τους σε κασέτες μαγνητοσκοπίου και την διάθεσή τους στα καταστήματα ενοικιάσεως κασετών και στους τηλεοπτικούς σταθμούς, πάντοτε έναντι συμφωνημένου αντιτίμου με βάση τα αναφερόμενα στην αγωγή κριτήρια, 4) Ο πρώτος εναγόμενος διατηρώντας στην ..... τηλεοπτικό σταθμό (με τον διακριτικό τίτλο «.....»), προέβαλε δημόσια από τον σταθμό αυτό τις αναφερόμενες ταινίες κατά το έτος 1991, σύμφωνα με όσα ειδικότερα αναφέρονται στην αγωγή χωρίς την άδεια ή την συγκατάθεση των εναγουσών εταιρειών και ως εκ τούτου από τις παράνομες και υπαίτιες πράξεις του οι ενάγουσες ζημιώθηκαν κατά το ποσό της εύλογης αμοιβής, ανερχομένης στα αναφερόμενα στην αγωγή ποσά, που θα ελάμβαναν αυτές, αν επεδίωκε την χορήγηση νόμιμης άδειας δημόσιας προβολής τους από τον τηλεοπτικό του σταθμό με σύμβαση από τις ενάγουσες, 5) Ύστερα από αιτήσεις των εναγουσών εκδόθηκαν οι 300, 301, 302 και 303/1992 αποφάσεις του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ρόδου περί λήψεως ασφαλιστικών μέτρων κατά του 1ου εναγομένου για τις ως άνω προσβολές των δικαιωμάτων τους, μετά την έκδοση όμως των αποφάσεων αυτών ο 1ος εναγόμενος μεταβίβασε ως σύνολο την επιχείρηση του διατηρουμένου από αυτόν τηλεοπτικού σταθμού στην β' εναγομένη ευθυνόμενη έναντι των εταιρειών για την ικανοποίηση των απαιτήσεών τους. Με βάση τα παραπάνω περιστατικά ζητούν με την ένδικη αγωγή ύστερα από νόμιμο περιορισμό του καταψηφιστικού αιτήματος σε αναγνωριστικό: Α) Ν' αναγνωρισθεί ότι οι εναγόμενοι υποχρεούνται να καταβάλουν σ' αυτές κάθε ένας εις ολόκληρο, ως αποζημίωση για τα ποσά της εύλογης αμοιβής που ζημιώθηκαν από την άνευ άδειας προβολή των ως άνω ταινιών, το σε δραχμές ισότιμο δολαρίων Η.Π.Α. 1) στην 1 η ενάγουσα 28.000 δολ. Η.Π.Α., άλλως 7.006.048 δρχ., 2) στην 2η, δολ. Η.Π.Α. 40.500, άλλως 10.133.748, 3) στην 3η δολ. Η.Π.Α. 35.000, άλλως 8.757.560 δρχ., 4) στην 4η δολ. Η.Π.Α. 150.000 άλλως 37.532.400 δρχ., Β) Να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι με απειλή χρηματικής ποινής και προσωπικής κρατήσεως κατά του πρώτου εναγομένου, ατομικά ως εκπροσώπου της 2ης, να παραλείπουν την δημόσια διαφήμιση της προβολής και την δημόσια προβολή κάθε ταινίας, επί της οποίας οι ενάγουσες έχουν αποκλειστικό δικαίωμα εκμεταλλεύσεως,

εφόσον δεν έχουν νόμιμη άδεια. Ως προς την αγωγή αυτή, ως προς την οποία υπάρχει κατά τόπον αρμοδιότητα και επομένως και διεθνής δικαιοδοσία του Δικαστηρίου τούτου (άρθρ. 3 παρ. 1, 22, 25 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ) αλλά και καθ' ύλην (άρθρ. 14-18 Κ.Πολ.Δ) και με την οποία παραδεκτά εισάγεται κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία προς διάγνωση και επίλυση ιδιωτική διαφορά με στοιχεία αλλοδαπότητας, αφού οι ενάγουσες είναι αλλοδαπές εταιρείες τιθεμένου, επομένως θέματος εφαρμοστέου ουσιαστικού δικαίου, πρέπει να παρατηρηθούν τα εξής: Α) Σύμφωνα με το περιέχον κανόνες ιδιωτικού διεθνούς δικαίου άρθρ. 67 παρ. 1, 3 και 4 ν. 2121/1993, ο οποίος ίσχυε κατά το χρόνο της συζητήσεως της υποθέσεως και κυρίως της δημοσιεύσεως της αποφάσεως αυτής (πρβλ. Α.Π 206/1993 Ελλ.Δικ 34. 1350). 1) Η πνευματική ιδιοκτησία στα δημοσιευμένα έργα διέπεται από το δίκαιο του κράτους, όπου το έργο έγινε για πρώτη φορά νομίμως προσιτό στο κοινό (παρ. 1 εδ. α), 2) Σε κάθε περίπτωση διέπεται από το κατά την παρ. 1 του παρόντος άρθρου εφαρμοστέο δίκαιο ο καθορισμός του υποκειμένου του δικαιώματος, το αντικείμενό του, το περιεχόμενό του, η διάρκειά του και οι περιορισμοί πλην των τυχόν προβλεπόμενων από το δίκαιο αυτό μη εκουσίων αδειών εκμετάλλευσής. Η ένδικη όμως προστασία διέπεται από το δίκαιο της χώρας όπου ζητείται η προστασία (στην προκειμένη περίπτωση το ελληνικό, δηλ. ειδικότερα το αρ. 65 ν. 2121/1993 - παρ. 3), 3) Οι προηγούμενες παράγραφοι (και δη οι 1 και 3) εφαρμόζονται εφόσον δεν ορίζουν άλλως διεθνείς συμβάσεις κυρωμένες από την Ελλάδα. Προκειμένου για κράτη που δεν συνδέονται με την Ελλάδα με διεθνείς συμβάσεις για την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας ή ορισμένου αντικειμένου της, οι προηγούμενες παράγραφοι εφαρμόζονται εφόσον το κράτος του οποίου το δίκαιο πρέπει να εφαρμοστεί παρέχει ανάλογη προστασία στην πνευματική ιδιοκτησία σε έργα που έγιναν στην Ελλάδα για πρώτη φορά προσιτά στο κοινό (παρ. 4). Από τα παραπάνω συνάγονται τα εξής: 1) Με το ν. 100/1975 η Ελλάδα κύρωσε α) την σύμβαση περί συστάσεως Παγκοσμίου Οργανώσεως προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας επί των έργων της διανοίας του υπογράφηκε στην Στοκχόλμη την 14-7-1967 και β) την σύμβαση της Βέρνης περί προστασίας των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων όπως αναθεωρήθηκε στο Παρίσι τον Ιούλιο του 1971 (βλ. και από 29-1/4-2-1976 ανακοίνωση του Υπ. Εξωτερικών περί θέσεως τους σε ισχύ την 4 και 8/3/1976 αντίστοιχα). Οι συμβάσεις αυτές και δη η σύμβαση της Βέρνης παρέχουν όμοια ουσιαστικά προστασία και δεν διαφέρουν σε καίρια σημεία από τις ρυθμίσεις του ν. 2121/1993 επομένως την πνευματική ιδιοκτησία διέπει το δίκαιο των Η.Π.Α., όπου κατά τα εκτιθέμενα στην αγωγή έγιναν για πρώτη φορά προσιτά νομίμως στο κοινό τα ως άνω έργα, αφού και οι Η.Π.Α. προσχώρησαν από 1/3/1989 στην σύμβαση αυτή (Γ.Κουμάντος, Πνευματική ιδιοκτησία 1991, σελ. 96 σημ. 204). Από την προσκομιζόμενη από τις ενάγουσες με αριθ. πρωτ. 122/24-9-1997 νομική πληροφορία του Ελληνικού Ινστιτούτου Διεθνούς και Αλλοδαπού Δικαίου, προκύπτει, ότι αναφορικά με το δίκαιο των Η.Π.Α που διέπει την πνευματική ιδιοκτησία (..... της 19.10.1976, εφεξής: ...) που τέθηκε σε ισχύ την 1.1.1978 και ισχύει σε όλες τις πολιτείες της Αμερικής με βάση το άρθρο 1 § 8 του αμερικανικού Συντάγματος ως προς τις κινηματογραφικές ταινίες και τις τηλεοπτικές εκδόσεις τους, και δη τον καθορισμό του υποκειμένου, του αντικειμένου, του περιεχομένου, τη διάρκεια και τους περιορισμούς του δικαιώματος. ισχύουν τα εξής:

1. Οι κινηματογραφικές ταινίες, όπως επίσης και οι τηλεοπτικές εκδόσεις τους αποτελούν έργα που προστατεύονται από το δίκαιο πνευματικής ιδιοκτησίας των Η.Π.Α. σύμφωνα με τον κατάλογο που περιλαμβάνεται στην § 102 στ. α` αριθ. 6 ... . Ειδικότερα, με βάση τους νομοθετικούς ορισμούς που περιέχονται στην § 101 ..., οι κινηματογραφικές ταινίες και οι τηλεοπτικές ταινίες αποτελούν "οπτικοακουστικά έργα", ήτοι έργα τα οποία αποτελούνται από μία σειρά συνεχόμενων εικόνων που

προορίζονται από τη φύση τους (εγγενώς, ...) να παρουσιαστούν (να προβληθούν, to be shown) με τη χρησιμοποίηση μηχανών ή συσκευών, όπως προβολέων, μηχανημάτων παρατηρήσεως (.....) ή ηλεκτρονικών μηχανημάτων, μαζί με συνοδευτικό ήχο, εάν υπάρχει, και μάλιστα ανεξάρτητα από τη φύση του υλικού φορέα του ήχου και της εικόνας στον οποίο είναι ενσωματωμένα τα έργα, όπως π.χ. φιλμ ή μαγνητικές ταινίες. Πιο συγκεκριμένα, "....." και "....." είναι, πάλι κατά τον νομοθετικό ορισμό της § 101 ...., τα οπτικοακουστικά έργα, τα οποία αποτελούνται από μία σειρά συνεχόμενων εικόνων που δημιουργούν την εντύπωση κινήσεως αν προβληθούν η μία (εικόνα) μετά την άλλη μαζί με τον ήχο που τις συνοδεύει, εάν υπάρχει. Σύμφωνα με τα ανωτέρω, γίνεται η διάκριση αφενός μεν μεταξύ της ευρύτερης έννοιας "οπτικοακουστικό έργο" (που μπορεί να περιλαμβάνει και μία σειρά από φωτεινές διαφάνειες, η οποία δεν δημιουργεί την εντύπωση κινήσεως) και αφετέρου της στενότερης έννοιας της "....." (δηλ. των οπτικοακουστικών έργων, στα οποία δημιουργείται η εντύπωση της κινήσεως) και στις δύο περιπτώσεις, για να υπάρχει προστασία από το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας το έργο πρέπει να είναι "....." (.....) σύμφωνα την § 102 στ. α` ..... .

3) Υποκείμενο του αποκλειστικού δικαιώματος επί των ως άνω έργων (κινηματογραφικών και τηλεοπτικών ταινιών) είναι ο παραγωγός (και η παραγωγός εταιρία, αν πρόκειται για νομικό πρόσωπο), διότι τα έργα αυτά θεωρούνται ως έργα τα οποία δημιουργούνται επί τη βάση μιας εργασιακής σχέσεως ή σχέσεως εντολής (.....) σύμφωνα με τους ορισμούς της § 101 .... .

Επίσης, υποκείμενο των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας μπορεί να είναι και το φυσικό ή νομικό πρόσωπο, στο οποίο μεταβιβάσθηκε το (περιουσιακό) δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας σύμφωνα με τον ορισμό της § 101 ..... και κατόπιν τηρήσεως των διατυπώσεων της § 204 ..... που συνίστανται στη σύνταξη σχετικού εγγράφου μεταβιβάσεως υπογεγραμμένου από τον δικαιούχο του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας ή νομίμως εξουσιοδοτημένου αντιπροσώπου του.

4) Σύμφωνα με τις §§ 401 επ. ...., όπως αυτές έχουν τροποποιηθεί μετά από την κύρωση από τις Η.Π.Α. της συμβάσεως Βέρνης - Παρισίων με τον νόμο περί εφαρμογής της συμβάσεως της Βέρνης του 1988 (Berne Convention Implementation Act 1988), προβλέπεται η τήρηση διαφόρων διατυπώσεων όσον αφορά τα οπτικοακουστικά έργα προς λυσιτελέστερη προστασία των επ` αυτών δικαιωμάτων. Κατά την § 41 Ο C.A. σε συνδυασμό μες την § 408 ..., το Γραφείο Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Copyright Office) εκδίδει ένα πιστοποιητικό καταχωρίσεως δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας (certificate copyright registration) μετά από έλεγχο των προϋποθέσεων προστασίας ενός οπτικοακουστικού έργου και τη διαπίστωση ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές, με αναφορά της ημερομηνίας από την οποία ισχύει το πιστοποιητικό αυτό.

Από και με την έκδοση του πιστοποιητικού αυτού δημιουργείται μαχητό τεκμήριο για το ότι δημιουργός (author) του συγκεκριμένου οπτικοακουστικού έργου είναι ο αναφερόμενος ως δημιουργός στο πιστοποιητικό αυτό η παραγωγός εταιρία, βλ. ανωτ. αριθ. 3) για όλη τη διάρκεια προστασίας του οπτικοακουστικού έργου, έχοντας όλα τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας που αναγνωρίζονται από τον .... (§ 410 στ. c` ....). Σε περίπτωση μεταβιβάσεως του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, εκδίδεται σχετικό πιστοποιητικό από το γραφείο Πνευματικής Ιδιοκτησίας, το οποίο δημιουργεί μαχητό τεκμήριο για την αναφερόμενη στο πιστοποιητικό αυτό μεταβίβαση του (περιουσιακού) δικαιώματος στον αποκτώντα (§

205 ....), 5) Η διάρκεια προστασίας των κινηματογραφικών και τηλεοπτικών ταινιών ως έργων δημιουργημένων επί τη βάση εργασιακής σχέσεως ή σχέσεως εντολής (works made for hire) είναι 75 χρόνια από την πρώτη δημοσίευση του έργου ή 100 χρόνια από τη δημιουργία του έργου, αναλόγως της κατά πρώτον λήξεως ενός των ανωτέρω χρονικών διαστημάτων (§ 302 στ. c`. ....), 6) Το περιεχόμενο του αποκλειστικού δικαιώματος επίσης κινηματογραφικής ή τηλεοπτικής ταινίας συνίσταται στην εξουσία του δικαιούχου (της παραγωγού εταιρίας) κατά αποκλεισμό παντός άλλου να αναπαράγει, να διανέμει και να χρησιμοποιεί τα έργα αυτά για τη δημιουργία παράγωγων έργων, όπως επίσης να προβάλει το έργο σε δημόσια παράσταση (§ 106 ....) και 7). Από τις §§ 107 επ. καθιερώνονται ορισμένοι περιορισμοί του αποκλειστικού δικαιώματος του δικαιούχου πνευματικής ιδιοκτησίας επί των κινηματογραφικών και τηλεοπτικών ταινιών, οι οποίοι είναι πολύ λεπτομερείς και αντιστοιχούν σε γενικές γραμμές στους που θεσπίζονται από τα άρθρα 18 επ. του ελληνικού ν. 2121 /1993. Ως προς την ένδικη προστασία των εναγουσών από τις αναφερόμενες στην αγωγή προσβολές κατά πάσα περίπτωση είναι εφαρμοστέο το αρ. 65 ν. 2121/1993, στο οποίο στηρίζεται κατά τα λοιπά η αγωγή καθώς και στις διατάξεις των άρθρων 297, 298, 479 Α.Κ ως προς την ευθύνη της 2ης εναγομένης, (η οποία όμως ευθύνεται μέχρι την αξία της μεταβιβασθείσης επιχειρήσεως), αρθρ. 70, 947 Κ.Πολ.Δ. Το αγωγικό αίτημα προσδιορισμού σε δραχμές της αξίας των παραπάνω δολ. Η.Π.Α που απωλέσθησαν με βάση την ισοτιμία του αλλοδαπού αυτού νομίσματος προς τη δραχμή κατά το χρόνο πληρωμής είναι νόμιμο, αφού στο αιτούμενο μείζον ποσό αποζημιώσεως, με βάση την ισοτιμία του αλλοδαπού νομίσματος προς τη δραχμή, κατά το χρόνο της πληρωμής, περιλαμβάνεται και το έλασσον ποσό με βάση την ανωτέρω ισοτιμία κατά τον προγενέστερο χρόνο της απώλειας από την ανωτέρω αιτία ποσού δολ. Η.Π.Α, γιατί υπάρχει σχέση έλασσονος προς μείζον. Η δε επιδίκαση, θα γίνει με βάση την πιο πάνω ισοτιμία κατά το χρόνο που επήλθε η απώλεια των παραπάνω ποσών (ΑΠ 1232/2002 ΔΗΜ. ΝΟΜΟΣ). Πρέπει επομένως η αγωγή να εξεταστεί περαιτέρω κατ` ουσίαν.

Επί της αγωγής αυτής, κατά την συζήτηση της 9-2-1996, της οποίας η δεύτερη εναγομένη δεν παρέστη προσηκόντως, γιατί δεν υπέβαλε καθόλου προτάσεις, εκδόθηκε η με αριθμό 376/1995, μη οριστική, απόφαση του ανωτέρω δικαστηρίου, με την οποία διατάχθηκαν μεν οι ενάγουσες να προσκομίσουν τις σχετικές διατάξεις του Αμερικανικού Δικαίου καθώς και γνωμοδότηση του Ελληνικού Ινστιτούτου Διεθνούς και Αλλοδαπού Δικαίου για το δίκαιο των Η.Π.Α. που διέπει την πνευματική ιδιοκτησία (ως προς τις κινηματογραφικές ταινίες και τις τηλεοπτικές εκδόσεις τους με αποτύπωση με κασέτες μαγνητοσκοπίου) και δη τον καθορισμό του υποκειμένου, του αντικειμένου, την διάρκεια, και τους περιορισμούς του δικαιώματος), επί δε των περιστατικών της αγωγής τάχθηκαν θέματα απόδειξης σε βάρος των εναγουσών μόνο ως προς τον πρώτο των εναγομένων. Η απόφαση αυτή που εκδόθηκε ερήμην της δεύτερης εναγομένης, δεν όρισε τις συνέπειες ερημοδικίας ως προς αυτήν για το λόγο ότι δεν έκρινε το νόμω βάσιμο της αγωγής, προϋπόθεση για την παραδοχή της (αγωγής) με το τεκμήριο του άρθρου 271 Κ.Πολ.Δ αφού προείχε η απόδειξη του περιεχομένου του ως άνω εφαρμοστέου δικαίου για την νομική θεμελίωση της και η οποία (δεύτερη εναγομένη) παρίσταται ήδη στην παρούσα συζήτηση, η οποία θεωρείται συνέχεια της προηγούμενης κατ` άρθρο 254 Κ.Πολ.Δ.

Η δεύτερη εναγομένη με τις έγγραφες προτάσεις της αρνείται τα πραγματικά περιστατικά που θεμελιώνουν την αγωγή. Πρέπει, συνεπώς, να αναβληθεί η έκδοση οριστικής απόφασης, προκειμένου να υποχρεωθούν οι ενάγουσες να αποδείξουν την ιστορική βάση της αγωγής τους με κάθε νόμιμο αποδεικτικό μέσο και με μάρτυρες,

αφού για το αποδεικτικό θέμα δεν τάσσεται στο νόμο περιορισμός (άρθρο 393 Κ.Πολ.Δ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΑΠΟΦΑΙΝΕΤΑΙ πως δεν ασκήθηκε η από 23-11-1993 και αριθ. καταθ. 731/29-11-993 αγωγή ως προς τον πρώτο εναγόμενο..

Δικάζει αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΑΝΑΒΑΛΛΕΙ την έκδοση οριστικής απόφασης.

Υποχρεώνει τις ενάγουσες να αποδείξουν : 1) με κάθε νόμιμο αποδεικτικό μέσο και με μάρτυρες: ότι ο .... μεταβίβασε ως σύνολο την επιχείρηση του διατηρουμένου από αυτόν τηλεοπτικού σταθμού με τον διακριτικό τίτλο «...» στην δεύτερη εναγομένη (αναφερθεί σύμβαση μεταβιβάσεως ή άλλος λόγος θεμελιωτικός της μεταβιβάσεως της επιχείρησης αυτής, και προσδιορισθεί η αξία της) και 2) ότι κατά το χρόνο μεταβιβάσεως (αναφερθεί) της επιχείρησης αυτής οι ενάγουσες είχαν απαίτηση εναντίον του .... που μεταβίβασε τον άνω τηλεοπτικό σταθμό και συγκεκριμένα επειδή αυτός χωρίς την απαιτούμενη άδεια και χωρίς την συγκατάθεση των εναγουσών προέβαλε δημόσια τις εξής κινηματογραφικές ταινίες αποτυπωμένες σε βιντεοκασέτες, επί των οποίων οι ενάγουσες έχουν δικαιώματα αποκλειστικής εκμεταλλεύσεως, ζημιώνοντας τις ενάγουσες κατά το ποσό της συνήθους και εύλογης αμοιβής που έπρεπε να καταβάλει σ` αυτές για την δημόσια προβολή ύστερα από άδεια που θα του χορηγούσαν με σύμβαση, ειδικότερα δε: α) ως προς την πρώτη ενάγουσα προέβαλε την 29-8-1991 την ταινία "....." την 30-8-1991 την ταινία ".....", ζημιώνοντας αυτήν κατά τα ποσά των 10.000 και 28.000 δολαρίων Η.Π.Α αντίστοιχα και συνολικά κατά το ποσό των 28.000 δολ. άλλως κατά το ποσό των 7.006.048 δρχ. β) ως προς την 2η ενάγουσα : την 27-8-1991 την ταινία "..." και την 29-8-1991 ".....", με αντίστοιχη ζημία της 33.000 και 7.500 δολ. Η.Π.Α και συνολικά 40.500 δολ. Η.Π.Α άλλως 10.133.748 δρχ. γ) Ως προς την 3η ενάγουσα : την 28-8-1991 την ταινία "....." και την ταινία "..... / ....." με ζημία της 18.000 και 17.000 δολ. Η.Π.Α αντίστοιχα και συνολικά 35.000 δολ. Η.Π.Α αντίστοιχα και συνολικά 35.000 δολ. άλλως 8.757.560 δρχ. και δ) ως προς την 4η ενάγουσα: την 27-8-1991 την ταινία "...", της οποίας ήταν η 1η προβολή στην Ελλάδα από τηλεοπτικό σταθμό, ζημιώνοντας την κατά το ποσό των 150.000 δολ. Η.Π.Α. άλλως 37.532.400 δρχ. και 2) με την προσκομιδή των οικείων δελτίων της Τράπεζας Ελλάδος ποία ήταν ισοτιμία της δραχμής προς το δολάριο ΗΠΑ κατά τους παραπάνω χρόνους 27-8-1991, 28-8-1991, 29-8-1991 και 30-8-1991.

Οι μάρτυρες, όχι περισσότεροι από δύο (2) για το κάθε διάδικο μέρος, θα εξετασθούν, όσοι μεν διαμένουν ή κατοικούν στην περιφέρεια αυτού του Δικαστηρίου, ενώπιον του μέλους του Δικαστηρίου αυτού Βασιλείου Παπανικόλα, Πρωτοδίκη, που διορίζεται με την απόφαση αυτή Εισηγητής –Δικαστής στο κατάστημα του Πρωτοδικείου μέσα σε προθεσμία τεσσάρων (4) μηνών από της επομένης της επίδοσης της παρούσας. Οι μάρτυρες που κατοικούν ή διαμένουν εκτός της έδρας του Πρωτοδικείου είναι δυνατόν να εξεταστούν μέσα στην ίδια προθεσμία ενώπιον του Ειρηνοδίκη ή του Έλληνα Προξένου του τόπου της κατοικίας ή της διαμονής τους που διορίζονται με την παρούσα εντεταλμένοι για τις αποδείξεις δικαστές, στα οικεία δικαστικά ή προξενικά καταστήματα, σε ημέρα και ώρα που οι ίδιοι θα καθορίσουν.

ΚΡΙΘΗΚΕ και αποφασίστηκε στη Ρόδο την 31η Ιουλίου 2003.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Δημοσιεύτηκε στη Ρόδο στις 18 Αυγούστου 2003 σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο αυτού του Δικαστηρίου τούτου, με απόντες τους διαδίκους και τους πληρεξούσιους δικηγόρους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ